

Přestala se usmívat. „Nemusíte to hned rozmazávat.“

Vybuchl smíchy. „Přísahám, že mi z vás jde hlava kolem. Takovou ženu jsem ještě nepoznal. Kromě mé sestry, dvojčete, měl bych říct.“ Naklonil se k ní, aby mohl zašeptat: „Povím vám její jméno, jestli vám to pomůže říct mi to vaše. Jmenuje se Gwyn. A vy...“

„Slečna Olivia Norleyová.“

Pronesla to škrobeně, což shledával zábavným, ačkoli byl trochu zklamaný tím, že to není nějaká nenasytá vdaná žena.

Vtom se zastavila před otevřenými dveřmi. „V každém případě už jsme tady. Půjdeme dovnitř?“

„Jak si přejete, slečno Norleyová. Je to váš podnik.“

„Správně.“ Napochodovala dovnitř, aniž by ve dveřích jakkoli zpomalila.

Následoval ji a potlačil nutkání zasmát se jejímu praktickému jednání. Alespoň měla dost rozumu na to, aby zašla až na druhý konec místnosti, kde by si jich hned nevšiml každý člověk procházející kolem.

Postavila sklenku se šampaňským na stůl, kde také stál rozsvícený svícen, otevřela kabelku a vyňala odtud malou krabičku. Ukázalo se, že ukrývá několik skleniček.

„Proboha, co to všechno je?“ zeptal se.

„Vonné soli a kosmetika pro matku, protože ona už na ně nemá ve své kabelce místo.“ Otevřela jednu lahvičku a poklepala s ní, dokud jí dlaň nepokryl bílý prášek. „To je soda bicarbona, je dobrá na zažívání.“

„A zjevně také odstraňuje skvrny po víně.“

„Přesně tak.“

Usmála se na něj a připravila ho tak o dech. Úsměv ji proměnil z hezké ženy v úchvatnou bohyni. A když si přitáhla svícen blíž, viděl, že její oči mají teple zelenou barvu nefritu. Měla výrazná ústa, broskvově

zbarvené tváře a nosík na špičce trochu zvednutý. To všechno mu připadalo okouzlující.

„Odpust'te mi,“ pravila a zdálo se, že si nevšimá, jak na ni zírá, „ale musím vám vsunout ruku pod vestu, abych mohla ty skvrny dobře vyčistit.“

„Neměl bych si raději vestu sundat?“ zeptal se, přestože věděl, že ten požadavek není slušný. Čekal, jak na to zareaguje.

Rozzářila se. „Ach ano! Tak by to šlo snáze.“

Zjevně jí vůbec nevadil nedostatek dobrých mravů z jeho strany, což shledával zábavným. Rozepnul a svlékl si sako i vestu, kterou podal mladé dámě. Ta pod ni položila kapesník a začala hned odstraňovat skvrny. Nejdřív je pokropila šampaňským a poté posypala mokré skvrny bílým práškem, jež nazývala soda bicarbona. Skvrny zapěnily, což ho velice překvapilo.

Natáhla ruku. „Dejte mi svůj kapesník, jestli vám to nevadí.“ Použila ho k tomu, aby setřela z vesty pěnu.

K jeho údivu byly skvrny jen stěží viditelné. Vypadalo to, jako by si na vestu vylil jen trochu vody. „Kde jste se to naučila?“ zeptal se.

Přenesla jeho vestu ke krbu a mávala s ní sem a tam blízko ohně, aby se voda vypařila. „Od svého strýce. Je chemik.“

To je zvláštní rodina. Bezpochyby se naučila všechny možné čisticí postupy od svého příbuzného. Podle Gwyn se od žen očekává, že takové domácí postupy znají, ačkoli třeba samy čištění neprovádějí.

Slečna Norleyová k němu přistoupila s vestou v rukou. „Tady ji máte. Alespoň dnes večer ji můžete použít. Ačkoli byste ji měl předat sloužícím, aby ji pořádně vyčistili, jakmile dorazíte domů.“

„Budu na to myslet,“ pravil a snažil se udržet vážný tón. Vzal si ji od ní a oblékl si ji. „Jak se vám odmě-